

”Å leve som babylonere med Jesus i hjertet”

Søndagens tekst: Daniel 1:8-20.

Resyme av talen søndag 16. januar

I søndagens tekst møter vi Daniel og vennene hans som er bortført til Babylon, og må forholde seg til en helt annen religion og andre tradisjoner, samtidig som de ønsker å forbli tro til Gud og sine jødiske røtter.

”I Norge har kristne gått fra å være en majoritet med statskirke og makt, til å bli en lite populær minoritet. Hva er utfordrende med dette og hva kan gi oss kristne muligheter?” – spør vi i introduksjonen til denne taleserien. Gjennom disse søndagene leser vi altså i flere ulike bøker og tekster fra Bibelen, i et forsøk på å forstå og finne ut hva Gud sier som kan hjelpe oss å forstå hvordan vi kan forholde oss til dette med å være en minoritet i samfunnet. Annerledes. Noen ganger upopulære. Noen steder utstøtt. Enkelte steder ulovlige og forfulgte.

Selv om dette absolutt ikke er en *ønskelig* situasjon eller posisjon å være i, så har dette faktisk til alle tider vært situasjonen for mange kristne verden over – fra Bibelens tid og frem til i dag. Her i Norge er det lett å tenke at *Gud mister grepet* når samfunnet vender Gud ryggen og når samfunnet går bort fra typiske kristne verdier, men min påstand er at det egentlig er riktigere å tenke at Norge og andre typiske kristne land har vært et unntak, og i en særposisjon, i det at samfunnet vårt i lang tid har fremmet kristen tro og kristne verdier. På bibelens tid var det absolutt ikke dette de som var kristne kunne vente seg fra samfunnet og myndighetene rundt seg.

Allikevel kom folk til tro på Jesus i hopetall – ikke fordi det lønnet seg materielt eller sosialt, men fordi personen Jesus og budskapet om ham grep dem og de ble overbevist om at *han* var verdt all den motstand og alle materielle og sosiale tap de ville måtte gjennomgå.

Vi kan ikke måle om vi forholder oss ”riktig” til verden rundt oss, på graden av fred og hygge vi opplever rundt det å være kristne. Gud har aldri lovet oss at fred og rettferdighet skal etableres en gang for alle *her på jord*. Men vi blir gitt tydelige retningslinjer med tanke på hvordan vi skal møte denne motstanden: Vi er kalt til å kjempe *for* kristne verdier, *med* kristne verdier. Bare se på hvordan Jesus møtte motstanden han ble møtt med. Hvordan kan vi som kristne møte ufred og motstand i tråd med de verdiene som evangeliet lærer oss?

Spørsmål til ettertanke og refleksjon

1. Hvilke kristne verdier mener vi det er viktig å kjempe for?
2. Hvordan kan vi kjempe *for* disse kristne verdiene, *med* kristne verdier?
3. Hvordan har vi forholdt oss til tanken om motstand mot oss selv som kristne, og kristne verdier?
4. Hva må endres i måten vi forholder oss til denne tanken på?